

Arrest

nr. 100 042 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE RUDDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en via uw moeder half van Georgische en via uw vader half van Russische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi.

U verklaart dat uw vader, die op 3 december 2008 overleed, vaak naar Oekraïne en naar Zuid-Ossetië reisde om typisch Russische voedingswaren te verhandelen.

Als gevolg hiervan vond er in juli 2003 bij jullie thuis een huiszoeking plaats en werden u en uw broer soms op straat tegengehouden door de autoriteiten voor een controle.

In augustus 2007 werd u voor het eerst aangehouden. Tijdens uw aanhouding werd u ondervraagd over uw vader, waarmee hij bezig was en met wie hij contact had. U werd ook beschuldigd van de moord op

een agent die op 22 augustus 2007 was gedood. Uiteindelijk werd u na enkele uren vrijgelaten wegens gebrek aan bewijzen, maar de ordediensten bleven u en uw broer regelmatig lastigvallen.

In maart 2008 ontving u een convocatie van het Openbaar Ministerie, maar u bent hier niet op ingegaan.

Op 3 december 2008 overleed uw vader in een brand op zijn appartement. U vermoedt dat die brand werd aangestoken en dat uw vader dus werd vermoord.

In februari 2009 ontving u opnieuw een convocatie van het Openbaar Ministerie en opnieuw bent u hier niet op ingegaan.

In april 2010 werd u uiteindelijk nog eens opgepakt en deze keer werden u foto's getoond. Er werd u gevraagd of de personen op de foto's bij u waren langs geweest. Na anderhalf uur werd u terug vrijgelaten.

In september 2010 had u vervolgens een ernstige vechtpartij met enkele van uw rugbyteamgenoten. Zij waren er namelijk achter gekomen dat u bevriend was met een homoseksuele man.

Omwille hiervan werd u al langer door uw teamgenoten gepest, maar deze keer werd u ook echt bedreigd en werd gezegd dat ze zich zouden wreken. Door deze vechtpartij werd u uit het rugbyteam gezet.

Op 20 november 2010 hebt u dan per vliegtuig naar Kiev gereisd. Daar hebt u ongeveer anderhalve maand bij vrienden verbleven en op 22 januari 2011 bent u dan per auto naar België gereden.

Op 24 januari 2011 bent u hier aangekomen en op 27 januari 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische bevoegde instanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw internationaal paspoort, een kopie van een getuigschrift van de militaire school van uw vader, een kopie van de politiebade van uw vader, een kopie van het militaire boekje van uw vader, kopieën van medische documenten over uw broer, een kopie van een medaille van uw vader."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de Georgische politie. Zij waren erg geïnteresseerd in de bezigheden van uw overleden vader en in oude documenten van hem. De politie viel u en uw broer regelmatig lastig op straat en u werd twee keer gedurende enkele uren vastgehouden.

Ook had u problemen met uw rugbyteamgenoten. Zij vonden het niet kunnen dat u bevriend was met een homoseksuele man en hebben gezworen dat ze zich zouden wreken.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig kon maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen evenwel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Dit laatste is in casu het geval. Zo toonde u zich incoherent en onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat u en uw broer regelmatig werden lastig gevallen door de Georgische ordediensten (CGVS p.13) omwille van uw vader. U werd regelmatig tegengehouden op straat en u werd twee keer gedurende enkele uren meegenomen naar het politiebureau waar u werd ondervraagd. Eén keer werd u er ook geslagen. Telkens werd u ondervraagd over wat uw vader deed en of u nog documenten van uw vader bewaarde. Ook werden er vragen gesteld over zijn kennissen en of u daar nog contact mee had (CGVS p.14,17,18).

Wanneer u echter om meer uitleg wordt gevraagd, moet u het antwoord schuldig blijven.

U weet namelijk niet over welke documenten de politieagenten het hadden en wie de kennissen van uw vader zijn, dat weet u ook niet (CGVS p.18).

Wanneer u werd gevraagd of u hier ooit iets hebt over uitgezocht, legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af.

U verklaarde namelijk eerst dat u hierover nooit iets hebt uitgepluisd, omdat u niet wist hoe u dat moest doen, want uw vader zou u nooit zoiets vertellen (CGVS p.18), waarna u uw verklaringen aanpaste en zei dat u uw vader hierover had gevraagd, maar dat hij u niets vertelde (CGVS p.19).

Nog later verklaart u dan weer dat u uw vader niets kon vragen, want hij zou het toch niet vertellen. Bovendien, verklaart u, had u het recht niet om hem dat te vragen (CGVS p.19).

Dergelijke onwetendheid en zulke incoherente verklaringen over kernelementen van uw asielrelaas zijn niet acceptabel. Het betreft hier namelijk geen details, maar het gaat over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt.

Bijgevolg wordt de aannemelijkheid van de door u verklaarde problemen ernstig ondermijnd.

Daarnaast verklaart u dat u in augustus 2007 werd opgepakt en enkele uren werd vastgehouden door de lokale politie. U verklaart dat de politiediensten u wilden beschuldigen van een moord (CGVS p.15,16).

Opnieuw dient echter te worden vastgesteld dat u opvallend incoherent en vaag bent omtrent deze arrestatie.

U verklaarde namelijk aanvankelijk dat de moord waarvan u werd beschuldigd de moord op een politiemans was (CGVS p.16), maar kort daarna zegt u dat u eigenlijk niet weet of het wel een politieagent was (CGVS p.17). U verklaart dat u hierover ook nooit iets hebt uitgezocht of nagevraagd, want u vond dat niet nodig (CGVS p.17).

Over de reden waarom precies u werd ondervraagd en waarom het uw vingerafdrukken waren die de politie nodig had in het kader van deze moordzaak, weet u ook niets (CGVS p.17).

Door deze flagrante vaagheden kunnen opnieuw ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de oprechtheid van uw verklaringen in verband met uw problemen.

Dergelijke onwetendheid over kernelementen van uw asielrelaas is immers niet acceptabel, aangezien het hier opnieuw een kernelement van uw asielrelaas betreft, namelijk een van de twee arrestaties die u hebt meegemaakt.

De bovenstaande vaagheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig aan.

Verder werden nog enkele opvallende incoherenties vastgesteld met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

U verklaarde namelijk dat u in maart 2008 en februari 2009 twee convocaties had ontvangen van het Openbaar Ministerie, maar dat u daar niet bent op ingegaan (CGVS p.15).

Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw vragen worden gesteld over deze convocaties, verklaart u dat u die convocaties al lang geleden hebt ontvangen en dat u zich de datum van ontvangst niet meer herinnert. U verklaart ook dat u eigenlijk niet officieel werd opgeroepen, maar dat een onderzoeksrechter uw moeder op straat aansprak met de mededeling dat u nog eens ondervraagd zou moeten worden (CGVS p.18).

Uiteraard zijn deze versies niet verenigbaar.

Een tweede ongerijmdheid werd vastgesteld met betrekking tot uw verklaringen over uw arrestatie in 2010.

Aanvankelijk had u namelijk verklaard dat u in april 2010 werd opgepakt, dat u van op straat werd meegenomen en anderhalf uur werd vastgehouden op het politiekantoor van Isanski district waar u verschillende foto's werden getoond (CGVS p.16).

Wanneer hier later wordt op teruggekomen, verklaart u dat deze arrestatie plaatsvond na de vechtpartij met uw teamgenoten, die volgens uw verklaringen pas in september 2010 plaatsvond (CGVS p.22).

Deze opvallende vaststelling van niet eenduidige verklaringen is zwaarwichtig, zeker aangezien de arrestatie in 2010 het laatste vervolgingsfeit is dat u, volgens uw verklaringen, zou hebben meegemaakt voor uw vertrek naar België. µ

Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw problemen met de Georgische autoriteiten dus aangetast.

Voorts moet erop gewezen worden dat uw gedrag niet te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Zo heeft u zich na uw verschillende arrestaties nog tot uw autoriteiten gewend.

U hebt op 12 november 2010 immers nog zonder problemen een internationaal reispaspoort ontvangen, wat opnieuw grote vraagtekens plaatst bij uw beweerde vrees voor vervolging voor diezelfde autoriteiten.

Naast de problemen met de Georgische autoriteiten, verklaart u ook enkele teamgenoten van uw rugbyploeg in Batumi te vrezen.

U verklaart dat zij u al gedurende lange tijd pestten omdat u een homoseksuele vriend had (CGVS p.13). Zelf bent u niet homoseksueel, maar u ging regelmatig met A.O., de vriend waarvan sprake, naar feestjes (CGVS p.20).

Omwille van uw vriendschap met A.O. had u in september 2010 een ernstige vechtpartij met uw ploegleden en werd u uit het rugbyteam gezet. Een van uw teamgenoten bedreigde u en zei dat hij zich op u zou wreken (CGVS p.21,22).

Hierbij is echter van belang dat u verklaarde dat deze problemen enkel in Batumi plaatsvonden en dat u in Tbilisi geen problemen zou hebben met uw rugbyteamgenoten (CGVS p.13).

U bevestigt deze uitspraak later nogmaals door de teamgenoot die u bedreigde te citeren: "Zo gemakkelijk zal het niet meer zijn voor hem om in mijn stad te wonen, hij zal hier niet meer wonen" (CGVS p.21).

U verklaart echter dat u, om de problemen met de mensen van uw rugbyteam te ontlopen, niet naar Tbilisi kon terugkeren, omdat u daar door de autoriteiten werd achtervolgd (CGVS p.13).

Er dient echter te worden benadrukt dat de problemen die u in Tbilisi verklaarde te hebben hier eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd. Hierdoor kan uw uitleg dat u niet naar Tbilisi kon gaan om de problemen in Batumi te ontvluchten logischerwijs niet worden aanvaard.

Wat betreft uw reisroute dient te worden aangehaald dat deze, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is.

U verklaart dat u per vliegtuig van Tbilisi naar Kiev bent gereisd en dat u ongeveer anderhalve maand later van daar naar België bent verder gereisd.

U verklaart dat er bij de grensovergang valse documenten voor u werden gebruikt, maar welke naam daarin stond, dat weet u niet. Ook verklaart u dat u die valse documenten niet hebt gezien, dat het misschien een Litouws paspoort was, maar dat u daar met niemand over sprak, want er werd u gezegd dat alles in orde zou komen. Ook verklaart u dat u nooit persoonlijk werd gecontroleerd bij een grenspost (CGVS p.12,20).

Deze verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis bovendien een uiterst precarie onderneming is en u en de chauffeurs persoonlijk belang hadden bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het valse paspoort dat voor u werd gebruikt en over wat u moest doen, mocht u toch persoonlijk worden gecontroleerd bij de grens.

Door bovenstaande vaststellingen van een ongeloofwaardige reisroute en aangezien u enkel een kopie van de eerste bladzijde van uw internationaal reispaspoort voorlegt, ontstaat hierdoor bovendien het vermoeden dat u uw internationaal Georgische paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land van herkomst vertrokken, bent, verborgen te houden.

Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging van het bedrieglijke karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

De kopie van de eerste bladzijde van uw internationaal paspoort bevat immers enkel persoonsgegevens en die worden door mij niet betwist.

De kopieën van een getuigschrift van uw vader, van de politiebadge uit de Sovjetunie van uw vader, van het militaire boekje van uw vader en van de medaille van uw vader bevatten enkel persoonsgegevens van uw vader die evenmin door mij in twijfel worden getrokken.

De kopieën van medische documenten over uw broer bevatten enkel informatie over de gezondheidstoestand van uw broer en bewijzen bijgevolg niets over de problemen die u in Georgië zou gekend hebben.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 november 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens hem neemt de commissaris-generaal niet aan (zie p; 5) "dat er op systematische wijze mensenrechtenschendingen zouden zijn op mensen uit Georgië". Hij wijst er op dat het gevaar (zie p. 5) "niet algemeen moet zijn, maar dat het gevaar op de verzoeker zelf betrekking heeft" en "dat er nog steeds wel degelijk enorme schendingen zijn van de mensenrechten van burgers uit Georgië".

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting omtrent de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij geeft kort zijn problemen weer en is van oordeel (zie p. 6) *“dat er in de bestreden beslissing weinig tot geen motivatie of antwoord staat op deze vrees van verzoeker”* (sic).

Verder stelt verzoeker (zie p. 6) *“dat veronderstellen dat verzoeker naar Tbilisi zou kunnen terugkeren om de problemen met zijn rugbyteamgenoten in Batumi te ontwijken geen motivatie is om de argumenten van verzoeker over zijn vrees voor wraakacties wegens contacten met het homoseksuele milieu zomaar aan de kant te schuiven”* (sic).

Volgens verzoeker moet de bestreden beslissing genomen worden (zie p. 6) *“met in acht neming van de persoonlijke ervaringen en omstandigheden en niet gewoonweg naar de mogelijks algemene toestand te verwijzen en enkel te stellen dat verhalen niet geloofwaardig zijn”*.

Verzoeker voert een (zie p. 6) *“manifeste beoordelingsfout”* aan, alsook het *“niet correct weergeven van de argumenten van verzoeker”* en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij is van mening dat hij (zie P. 6) *“zeer terecht stelt dat er gevaar is voor hem”* en dat hij *“terecht voor zijn leven vreest bij terugkomst in Georgië”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming laat verzoeker gelden dat hij (zie p. 6)b *“duidelijk aantoon dat er gevaar is voor zijn leven en dit gevaar reëel is”*, door de vervolgingen van de Georgische ordediensten en door de algemene situatie ter plaatse ten aanzien van homoseksuelen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing vooreerst vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsproblemen.

Verder merkte de commissaris-generaal op dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde over de problemen die hij en zijn broer kenden omwille van zijn vader.

Ook legde verzoeker volgens de commissaris-generaal, vage en incoherente verklaringen af met betrekking tot zijn arrestatie in augustus 2007, alsook tegenstrijdige verklaringen aangaande het feit dat verzoeker in maart 2008 en februari 2009 twee convocaties zou hebben ontvangen van het Openbaar Ministerie en aangaande verzoekers arrestatie in 2010.

Verder was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers gedrag niet te rijmen valt met de door hem verklaarde vrees voor vervolging, gezien hij zich na de verschillende arrestaties nog tot zijn autoriteiten heeft gewend en op 12 november 2010 nog zonder problemen een internationaal reispaspoort heeft ontvangen.

Waar verzoeker verklaarde in Batumi te vrezen voor teamgenoten van zijn rugbyploeg, wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker verklaarde dat deze problemen enkel in Batumi plaatsvonden en dat hij in Tbilisi geen problemen zou hebben met zijn rugbyteamgenoten.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisroute, waardoor de commissaris-generaal vermoedde dat verzoeker zijn internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land van herkomst vertrokken is, verborgen te houden, temeer aangezien verzoeker enkel een kopie van de eerste bladzijde van zijn internationaal reispaspoort voorlegt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden kunnen verklaren of weerleggen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“veronderstellen dat verzoeker naar Tbilisi zou kunnen terugkeren om de problemen met zijn rugbyteamgenoten in Batumi te ontwijken geen motivatie is om de argumenten van verzoeker over zijn vrees voor wraakacties wegens contacten met het homoseksuele milieu zomaar aan de kant te schuiven”*, wijst de Raad er op dat dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen; wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden, incoherenties en onaannemelijkheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing die door de Raad integraal worden overgenomen, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat de commissaris-generaal niet aanneemt *“dat er op systematische wijze mensenrechtenschendingen zouden zijn op mensen uit Georgië”* en wijst er op *“dat er nog steeds wel degelijk enorme schendingen zijn van de mensenrechten van burgers uit Georgië”*.

De Raad wijst er op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat de bestreden beslissing genomen moet worden *“met in acht neming van de persoonlijke ervaringen en omstandigheden en niet gewoonweg naar de mogelijks algemene toestand te verwijzen en enkel te stellen dat verhalen niet geloofwaardig zijn”* en aanvoert dat het gevaar *“niet algemeen moet zijn, maar dat het gevaar op de verzoeker zelf betrekking heeft”*, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers asielrelaas op individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft op basis van verzoekers eigen vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk dat zijn argumenten niet correct werden weergegeven, zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn asielrelaas en het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekers beweringen dienen echter ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging of ernstige schade ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband zijn verklaringen concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker blijft hier, gelet op zijn onaannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen, in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaaft zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste beoordelingsfout”* worden vastgesteld, noch wordt aangenomen *“dat er in de bestreden beslissing weinig tot geen motivatie of antwoord staat op deze vrees van verzoeker”*.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 3 augustus 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE